

Verwondering over Christus

“Zoals velen zich over U ontzet hebben – zo geschonden was Zijn gezicht, meer dan van iemand anders, en Zijn gestalte, meer dan van andere mensenkinderen – zó zal Hij vele heidenvolken besprenkelen, koningen zullen vanwege Hem sprakeloos staan. Want zij aan wie het niet verteld was, zullen het zien, en zij die het niet gehoord hebben, zullen het begrijpen.”

Jesaja 52:14-15

In de geschiedenis van de mensheid heeft ooit iets plaatsgevonden, dat voor de meeste mensen geen enkele reden vormde om zich te verwonderen. Van enige verbazing erover van hun kant was geen sprake. Wij spreken nu over de vernedering en de nederige houding van de Zoon van God. Het was juist in de eerste plaats een gebeurtenis die de engelen verbaasde: *“En ongetwijfeld, groot is de verborgenheid van de godsvrucht: Hij die geopenbaard is in het vlees, gerechtvaardigd in de Geest, gezien door de engelen, gepredikt onder de volken, geloofd in de wereld, opgenomen in heerlijkheid”* (1 Tess. 3:16).

Toen de Heer Jezus op aarde kwam, is hier voor de eerste keer de Schepper *“gezien door de engelen”*. En in welke toestand! Als een Kind, liggend in de kribbe! In die heilige nacht, toen Gods Zoon in Betlehem werd geboren, was daar ook een koor van hemelse machten dat God loofde. De engelen verbaasden zich ten eerste dat de Heer Jezus in deze gedaante in de wereld kwam. Maar nog vreemder was het voor hen om de Zoon van God de ene na de andere vernedering te zien ondergaan. Ze zagen Hem ook in Getsemane, op het kruis en in het graf!

Er was ook verbazing bij de discipelen, die de Messias hadden gevonden en die Hem waren gevolgd. Aan hen werd geopenbaard dat Hij niet alleen de Christus, de Koning van Israël was, maar ook de Zoon van de levende God. Zij vernamen uit Zijn mond dat Hij veel moest lijden, dat Hij gedood zou worden en op de derde dag weer zou opstaan (Matt. 16:16-21). *“Jezus ging hun voor; en zij stonden verbaasd”* (Marc. 10:32).

Hoe is dat met ons? Zijn wij verwonderd dat wij de voorwerpen van Zijn liefde zijn? Jesaja vertelt over Zijn *geschonden gestalte*, die deze aarde heeft bezocht. Wat heeft dat ons te zeggen? De verschijning van de *‘Man van smarten’* was een getuigenis tegenover de wereld, die Hem meer dan enig ander mens heeft laten lijden. Het sprak ook van Zijn liefde, die sterker was dan de dood en dan het lijden. Als wij van Hem lezen dat Hij was *“als iemand voor wie men het gelaat*

verbergt” (Jes. 53:3), voelen wij ons dan niet aangetrokken tot Hem? De hierop volgende verzen uit dit hoofdstuk tonen ons de diepte van het lijden. Het laat ons zien hoezeer dit zijn sporen bij Hem heeft achtergelaten. *Wij* waren degenen die de voorwerpen waren van Zijn grenzeloze toewijding: *“Nochtans, onze ziekten heeft Hij op Zich genomen, en onze smarten gedragen; wij echter hielden Hem voor een geplaagde, een door God geslagene en verdruchte”*. Hoe beter wij ons eigen hart en leven kennen, hoe meer wij ons zullen verwonderen over alles wat Hij voor ons heeft gedaan.

De evangeliën zeggen dat de menigte over Hem verwonderd was (Matt. 9:33; 13:54; 15:31; 22:22). Niet zozeer omdat er een Mens was die zo wijs, zo machtig, zo volmaakt, zo nederig was en die de laagste plaats innam, maar eerder het omgekeerde. Hoe kon de Zoon van een timmerman, die zelf timmerman was en van wie men de familie kende, deze kennis hebben? Hoe kon Hij zulke wonderen doen en met zo'n gezag spreken? Ook de discipelen toonden zich vaak verwonderd, zozeer zelfs dat het grensde aan ongeloof. *“Wie is toch deze?”* – horen we uit hun mond.

Er staat nog een bewijs van verwondering in onze tekst, maar dat is *toekomstig*. Dat betreft niet de *vernedering*, maar de *verhoging* van de Zoon van God. Wie staan dan sprakeloos? Het zijn weer de engelen! Voor hen is de heerlijkheid van Christus duidelijk; die komt Hem rechtens toe. Als de vrouwen en de discipelen verrast en verschrikt bij het geopende lege graf komen, zijn de engelen daar ook al om hen gerust te stellen. Ze herinneren hen aan de noodzakelijkheid van de opstanding: *“En het gebeurde, toen zij daarover in verlegenheid waren, dat zie, twee mannen bij hen stonden in lichtende kleren. Toen zij erg bang werden en hun gezicht ter aarde bogen, zeiden zij tot hen: Waarom zoekt u de Levende bij de doden?”* (Luc. 24:4-5).

Zouden wij als gelovigen verbaasd moeten zijn over de heerlijkheid van Christus? Zeker niet! De heerlijkheid van de Heer staat even vast voor ons als Zijn dood op

het kruis. Het geloof ziet Hem al aan de rechterhand van God. De hoop ziet uit naar Zijn spoedige wederkomst. De liefde geniet al van tevoren van de vreugde van Zijn tegenwoordigheid. Wat ons eerder zou moeten verbazen, is het geduld van God tegenover de schuldige mensheid, die Zijn Zoon naar het kruis heeft verwezen. Het is verbazingwekkend dat het oordeel nog steeds niet komt, als we zien hoe zondige mensen uitdagend Gods genade verachten.

Voor hen zal de verrassing totaal zijn. De wereld is eraan gewend om zonder God te leven. Plotseling zal ze ondervinden dat ze met Hem moet rekenen. De mensheid zal in ontsteltenis ontdekken dat deze *Mens*, die gekruisigd is in zwakheid, de Heer der heerlijkheid is. Met schaamte zal Israël in Hem, die zij doorstoken hebben, de Messias herkennen. Voor alle ongelovigen zal Hij komen *'als een dief'*, dat wil zeggen op een plotselinge, onverwachte en ongewenste manier. Zijn komst zal het oordeel betekenen voor de volken. Dan wordt vervuld wat in de profetie staat: *"Ziet, verachters, en verwondert u en verdwijnt"* (Hand 13:41).

Bij Zijn onverwachte komst zullen menselijke plannen worden omvergeworpen. De politiek van de heersers zal tenietgedaan worden. Vrijwillig zullen de koningen opstaan, zoals een volle zaal opstaat bij het binnenkomen van een belangrijk persoon. Zodra ze Hem zien, zullen ze zwiingend in het stof neerbuigen. Zij zullen Hem zien, in Wie ze niet hebben willen geloven. Anderen, met minder verantwoordelijkheid, zullen zien wat hun nooit verteld was en zij zullen zien wat ze niet hadden verwacht. Anders gezegd, voor velen zal de verrassing het gevolg zijn van hun onwetendheid. Wij kunnen ons afvragen of deze

onwetendheid niet het gevolg is van het stilzwijgen van hen die het wisten, maar die gezweven hebben?

'Koningen zullen verstommen'. Aan ons is het om te verkondigen wat wij weten. Laten wij de onwetende mensheid waarschuwen voor het oordeel dat dreigt. Laten wij de heerlijkheid van de Heer Jezus verbinden aan Zijn lijden op het hout. Hij is ons Voorbeeld. Hij heeft het Zelf ook gedaan voor het Sanhedrin: *"U zult de Zoon des mensen zien zitten aan de rechterhand van de kracht en zien komen met de wolken van de hemel"* (Marc. 14:62).

Ook wij als gelovigen zullen ons verwonderen over het licht en de heerlijkheid waarin wij worden ingevoerd bij de komst van de Heer. Alles zal nieuw voor ons zijn. Ook de zintuigen van onze verheerlijkte lichamen zijn dan nieuw, zodat wij met verrukking de wonderen van de nieuwe schepping zullen ervaren. Ook wij zullen opspringen van verbazing. Maar zoals iemand eens gezegd heeft: 'In die hemel van heerlijkheid zullen we ons niet onbehaaglijk of vreemd voelen, omdat we daar Iemand ontmoeten die we al kennen. Hij is het die ons met tederheid geleid heeft gedurende ons hele aardse leven.'

Liefde en bevreemding zijn tegenstrijdige gevoelens. Een bruid die het vreemd zou vinden haar man terug te zien na een lange tijd van afwezigheid, kwetst zijn liefde ernstig. Hij zou haar met recht kunnen verwijten: 'Je verwachtte mij dus niet?' Laten wij niet door Zijn komst overvallen worden. Voor de wereld is Zijn komst volslagen onverwachts en ongewenst. Laat het voor ons, die Hem liefhebben, de vervulling van de hoop van ons hart zijn.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1973-14](#)

Titel: [Sujets d'étonnement](#)

Oude Sporen 2011

